

кана, кадѣ Карнобашко и Айтошко. Узнаеха ли се и тамъ неговитѣ злодѣяния, паднѣха ли пѣтиритѣ по диритѣ му, той ще като хвърковата птица прѣзъ нощта да прѣскочи балканѣтъ, да прѣгази толкова села, и ето ти го че се вѣстилъ въ срѣдѣ Дели-Ормана. Но отъ дѣ, до дѣ, той подуваше тия прислѣдвания и по това тѣй скоро ги избѣгваше? Отъ дѣ той земаше нуждитѣ припаси за толкова души — свои другари? На първото да се огговори не е мжно. Четата на Солака не бѣше отъ едно село, но сбирщина отъ разни села. Тѣхнитѣ домове, ноця бѣха свободни за окриване на четата, а тѣхнитѣ родове имъ служеха, волею и неволею, като шпиони, които умѣяха да кажатъ на заяка „бѣжъ!“ а на хрѣтката „дрѣжъ!“ Съ хитростъ тѣ испрацаха пѣтирата на зеленъ хайверъ, додѣто да прѣмахнатъ разбойницитѣ. Но най-хубаво, най-свободно, най-раскошно се располагаше четата въ българскитѣ села, въ българскитѣ къщи. Разбойницитѣ, като тадѣвашни, познаваха състоянието на по богатичкитѣ български селени; едно само тайно извѣстие, че Солакѣтъ тая нощъ ще бжде на гости у извѣстенъ селенинъ, бѣ достатъчно за клетия българинъ да приготви всичко изобилно, богато, за да насити до прѣядане съ тлѣсти, мазни, сладки ястия, и до прѣпивание съ хубава ракия и вино изгладнелитѣ въ гората натрапени нему гости. По желанието на Солакѣтъ трѣбаше да шетатъ на софрата му отбуръ по хубостѣта си моми и булки, да му заливатъ ракия, вино, да му миятъ ржцѣтъ, краката, очитѣ, да му стоятъ прави, да му играятъ хоро, и самъ той, при която искаше, уловше се и мечешки играеше. Тежко на кожата на